

Bándi Máté

Az olvasó meghal, a költők kirepülnek

Senki sem készíthetett fel rá,
hogy ebben a csillogó szemű, szabad rendszerben
egyedül kell szembenéznünk a kérdéssel:
ki vagyok én?

Nem maradt miben magunkra találni.
Épp csak nem figyeltünk oda,
és hirtelen megszűnt a sors.
Levették rólunk kezüket a fák,
nem figyelik tovább hisztérikus toporgásunk,
amivel tagadjuk a felnövést.

Pedig eljön majd a pillanat,
mint a menetrend szerint érkező őszeleji szél,
amikor büntudat nélkül teregetjük ki a családi szennyest,
és senki sem kérhet minket számon.

Mint riadt tekintetű haszonállatok,
szögbelövő felé fordulva zsiros arccal,
nézzük a Holdat a körúton.

Ruháinkat Perwollal mossuk, *Les Fleurs du Mal*,
illatosan idézzük a klasszikusokat.
És hazudunk, hazudunk megállíthatatlanul.

Legfőképp a jövőről, hogy még van idő bejárni Európát,
felfedezni generációnk mediterránjait,
akik vakmerőbben írnak nálunk, és végezetül
vörös narancssárgán világitva rohanni az Égei-tengerbe.

De hazudunk a felelősségről is, hogy megtanultuk, mit jelent
esküvőt, családot tervezni ebben az országban,
elkerülni a hitelkényszer csapdáit,
karriernek nevezni a tanársegédi állást.

Illúzióink törékenyek.
Költözéskor a járdán keresztben átcipelt ablaküveg,
amin néha, különösen boldog óráinkban
áttörünk, mint a napfény.

Mit álmodhatnak a körút vasportekintetű munkásai?

El mernek-e jutni így a tengerig,
vagy biztosra mennek elalváskor is,
villogó szemhéjaik alatt egy balatoni úticéllal?

Beosztják a képzeletet, mint a minimálbért.
Rántotthúsos szendvicseket, Rákóczi sört csomagolnak,
árnyékos helyek hiányában a napra terítve a törölközőt,
ránehezdednek a nemzetiség minden súlyával.

Egy lángost kikérnek mégis, sajtos-tejfölösen, megadva a módját.
Olajos, csillogó szájjal a feleségek irányába csókolnak,
aztán – felfeküdve rá – munkát adnak a víznek.
Szabaddá áznak néhány rövid óra alatt.

Egyáltalán, a munkásoknak lehetnek álmaik?

Pál Dániel Levente

A koporsóban nem lesz anyanyelvem

A koporsóban nem lesz anyanyelvem,
ahogy születésem előtt se volt,
s hogy csimpaszkodtam édes anyamellen,
számban ige, név, anya, nyál összefolyt.

Huszonnyolc, július, nyolcvanvalahány,
Budapest, Magyarország, Ká-Európa,
bámult ki anyám a kórház ablakán
szülési fájdalmaiba kapaszkodva.

Ellobbant szemében a nyáréjszaka,
száján sóhajok feküdtek keresztbe,
sh végre! ésh fiú! ésh túl vagyok rajta! –
markolt magához ölébe temetve.

Becézett, dúdolt, szavával ringatott,
mellét számba tolt, megnyílt a világ,